

Her er du bare en klump meta-kød

Hvis Gl. Holtegaard var en serverfabrik? Og hvis den serverfabrik var lavet af kød og navlestrengene? Maria Munk har skabt en underlig slagtehal af en hastig udstilling om energi og data i en tid, hvor kroppen bliver tiltagende problematisk at vandre rundt med.

MATHIAS KRYGER

Marie Munk: Big Energy. Gl. Holtegaard til 20. marts

Hvor lang tid tager det at se en udstilling?

Det er pænt umuligt at svare på. Modsat når man sidder bænket i teatret eller i biografen. Der er der en varighed, man må stå igennem, medmindre man vil bryde kontrakten med teaterforestilling eller film.

Jeg udvandrede engang fra Volksbühne i Berlin fra en forestilling af Christoff Shclingensief. Den blev ved og ved og ved. Man måtte træffe det valg at forlade teatret, var pointen i forestillingen, tror jeg. Ligesom da jeg gik ud fra Michael Hanekes ultravoldelige spillefilm 'Funny Games US', efter den ene skuespiller bryder den fjerde væg og spørger: »Synes du, det er nok nu?«. Det syntes jeg. Og så er der desuden de relativt mange gange, jeg er faldet i søvn i den bløde plys.

Den type varighed findes ikke rigtig, når det handler om billedkunst. Jovist, der er videokunst og lyd og performance, som har en fast tid og varighed. Men der er i det hele taget i kunstens rum en mindre tydelig kontrakt om at blive til enden. Der er sjældent rulletekster i kunsten, og det at se kunst er at være promiskuøs og slå op med værket for at bevæge sig videre til det næste. At bruge en halv dag foran et enkelt maleri. Eller bruge fire sekunder i en videoinstallation, som ellers varer en halv dag.

Oppølsede tarmsøjler

Det tog mig ikke mange minutter at se udstillingen 'Big Energy' med Maria Munk på Gl. Holtegaard.

Ind ad døren. Læse teksten på væggen. Forbi formidlingsvideoen og ind på det grå tæppe, som løber gennem udstillingen som en sti at betrede. På hver side af stien løber snirklede kødkabler eller navlestrengene eller tarme, som i enderne huser falske flammer a la de led-stearinlys, folk er begyndt at bruge i stedet for CO₂-forurenende kerter. Et sænket loft af zinkplader følger samme forløb som tæppet og kablerne og er udstyret med

■ Marie Munks pølsede navlestrengskabler samles i en overdimensioneret og skræmmende lysekrone i det centrale rum på ellers så nydelige senbarokke Gl. Holtegaard. Foto: David Stjernholm

Det er en barok science fiction, som spørger til, hvordan verden ville se ud, hvis data og energi fusioneredes direkte med menneskets biologiske materie

blodrøde kølelementer eller udsugere. Dystert og koldt.

Kødpølserne eller navlestrengene samles i Gl. Holtegaards centrale havestue i en overdimensioneret lysekrone og forårsætter derefter videre gennem stuerne for at blive tykkere og tykkere og slaske ud i en installation med skulpturelle elementer a la organtempel: en underlig globeformet udspændt kødkugle i midten og oppølsede vertikale tarmsøjler omkring, igen med et falsk stearinlys i toppen. Her er lyd, en slags meditatív musik, halvt dystopisk, halvt yogaklasse i fitnesscentret.

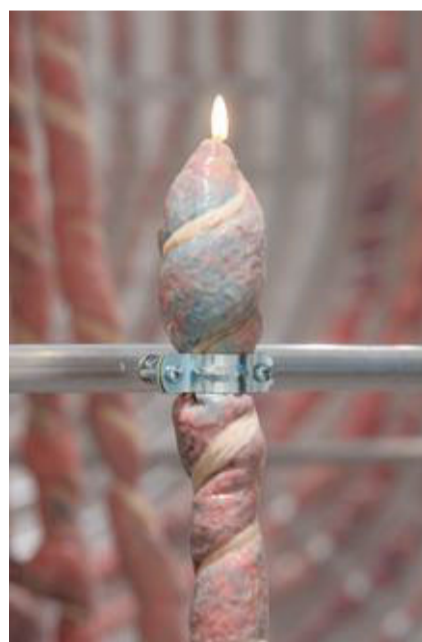
Jeg gik turen gennem udstillingen to gange. Voila, hurtigt og effektivt. Som at vandre gennem kulissen til en filmoptagelse, som har været. En scenografi mere end en udstilling? En - med et lidt slidt begreb i diskursen om kunst - totalinstallation.

Det var disse to relativt hurtige ture gennem udstillingen, som fik mig til at tænke på det med tiden. At udstillingen, som vitterlig er spektakulær i sin scenografiske verdensskabelse, og som vel også er vidtrækkende i sin tanke, er så hurtigt overstået.

Hvordan opvejer man som udstillingssted denne udspændthed mellem det spektakulære og det hastige? Er der *value for money*, når udstillingen er så relativt tom for information (kunstnerisk information)? Det koster alligevel noget at løse billet til Gl. Holtegaard ...

Vi er metakød

Og det er vel udstillingens paradoks. At den er næsten tom for information, men

■ Detaljegraden i Marie Munks underlige skulpturer er imponerende. Foto: David Stjernholm

samtidig vil tale om, hvad det vil sige at være menneske i en tid, hvor information og data konstant flyder gennem mennesket som en strøm af energi, der aldrig stopper.

Det er en kølig og kødelig kunst som i en slagtehal med de snirklede kødkabler - som en kødfest, der i det gamle barokpalæ kalder på tværs af tiden på den kødfest, som for eksempel Rubens malede frem i sine barokke malerier. Det er en barok science fiction, som spørger til, hvordan verden ville se ud, hvis data og

energi fusioneredes direkte med menneskets biologiske materie.

Den vanvittige og uoverskuelige mængde af information, som strømmer gennem verdens internetkabler som en gigantisk energiudladning og udveksling af ideer, ideologier og bare dagligdags ligegyldigheder, går - i vores virkelige verden - gennem kabler og ind i serverfarme, som findes rundt om på kloden som underlige fabrikker af digital produktion. Det er sådan en fabrik, Munk har skabt på Gl. Holtegaard. En barok kødserverfabrik som et tempel af et centralnervesystem og som en 'The Matrix'-agtig dystopi, hvor information, data og biologi bryder ud af systemerne, fusionerer og antager sit eget liv.

Og hvor serverfabrikken er en ny tids kirke for vor tids kroppe, som måske er på vej til at opløse sig selv.

For hvem har tid og tålmodighed til at have en krop i dag? Og hvem har tid og tålmodighed til at slæbe den sæk med knogler, som kroppen er, hele vejen til kirke?

I Marie Munks kødtempel kan man følge kablerne rundt med lysets hast. Fortabe sig i de skulpturelt og scenografisk anskuet overlegne detaljer og være ude ad døren og videre i livet igen på kort tid. Det var det, jeg gjorde. Men man kan også tage ophold her og rent faktisk forsøge at gå i et med kødet og kablerne og de navlestrengene, der løber mellem mennesket og den store mængde af data, der flyder som energi gennem livet 2.0. Hvor vi alle er blevet til metakød. Til kroppe uden organer.

mathias.kryger@pol.dk